Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 88. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 20-го КВІТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 20, 1978 No. 88. VOL. LXXXV.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Продовжуючи традицію Фундації ім. Євгена Коновальця, яка плекала ідею шанування і відзначення постаті незабутнього Полковника, представники ОУН, ОУНр і ОУНз уважають за конечне на базі співпраці українських політичних і громадських чинників провести відзначення 40-річчя геройської смерти Провідника української національно-визвольної революції.

Виходячи зі ствердження історичного факту, що постать Полковника, його чини й ідеї є загальнонаціонального значення, Діловий комітет святкувань закликає українське громадянство взяти участь у врочистостях у Роттердамі, щоб віддати шану Тому, хто служив українській національно-визвольній справі і віддав своє життя за Українську Самостійну Соборну Державу.

Святкування у Роттердамі відбудуться за таким пляном:

28 травня, неділя
год. 9:30 — Святкова Академія в залі De Doelen, Kruisplein 30, Rotterdam
год. 12:00 — Богослуження в церкві St. Antonius Gesticht, Nieuwe Binnenweg 33.
год. 16:00 — Панахида і врочистості над могилою Полковника на цвинтарі Crooswijk.

До співучасти в підготовці святкувань у Роттердамі Діловий комітет запрошує українські Церкви, політичні й громадські установи у вільному світі.

Діловий комітет упевнений, що українське патріотичне громадянство візьме масову участь у віддані пошани героєві України, співбудівничому Української Держави 1918-1921 років, командирові Осадного Корпусу Січових Стрільців у Києві, засновникові Української Військової Організації (УВО) й Організації Українських Націоналістів (ОУН).

За Діловий комітет
Яків Маковецький, Степан Мудрик, Іван Чорній
Адреса Ділового комітету: Jakiw Makoveckyj, Ayinger Str. 23, 8 München 80, B.R.D.

Представник Східньої Церкви матиме постійне місце в „Унум Омнес"

Цюріх, Швайцарія (УХР) — 8-го квітня закінчилося тут засідання Ради Міжнародної Федерації Католицьких Чоловіків, відомої під назвою „Унум Омнес" („Всі єдино!"), що мало підготовити чергові Загальні Збори, які — за статутом — відбуваються раз на три роки. Рішено їх відбути в жовтні б.р. у Римі. Збори матимуть те окреме значення, що вони мають схвалити новий статут і тому засідання насамперед зайнялося остаточною редакцією проєкту статуту. Відповідно до того засідання втішалося також заінтересуванням своїх членів і крім Генерального Секретаря та Церковного асистента (дорадника) були заступлені наступні країни, обрані до Ради на попередніх Зборах: Австрія, Бельгія, Еспанія, Мальта, Німеччина, З'єднані Стейти Америки, Україна, Франція та Швайцарія. Україну заступав проф. д-р В. Янів, — вибраний до Ради постійно із 1967 р.

Приймаючи жваву участь у нарадах над статутом, він м. ін. запропонував, щоб у Раді було зарезервоване постійне місце для представника Східньої Церкви (досі В. Янів був обираний особисто, на підставі тієї позиції, яку здобула собі Українська Делеґація своєю активністю на міжнародному терені). Пропозиція знайшла повну підтримку присутніх і була схвалена одноголосно. Звичайно, вона вимагає затвердження Загальними Зборами, але ж найактивніші Делеґації вже визнали доцільність постанови, головно з огляду на її екуменічне спрямування, щоб відзначити складом Ради „однісτь Церкви у різновидності її форм".

Предметом нарад Загальних Зборів — поруч із чисто адміністративними справами — має бути питання „прав людини" — звичайно з погляду науки Церкви, як вислід праці національних Асоціяцій. Поруч із тією „студійною темою" на рік 1977/78 була передбачена також друга проблема: „Мовчазна Церква" і обов'язок християн в обличчі переслідування віри й релігії". До речі, німецьке об'єднання католицьких чоловіків — у наслідку незвичайно позитивної „3-ої европейської зустрічі" (яка мала місце в жовтні 1977 р. у Мюнхені — за дуже успішною участю 9-членної української делеґації) — виявило корисну ініціятиву та запросило українського делеґата із доповіддю про переслідування Церкви в Україні до Нюрнберґу. Доповідь відбулася 16 березня і була ілюстрована прозірками, як теж мала своє музичне обрамування (із пластинок): „Блажен муж" — Бортнянського та „Аве Марія" — Фоменка. Текст доповіді був розданий учасникам засідання Ради (які обмінювалися виданнями та матеріялами).

Українці взяли участь у Міжнародному Фестивалі

(Н. Н.). В неділю 9 квітня 1978 р., у Синамінсон, Н. Дж., відбувся 4-ий з черги Інтернаціональний Фестиваль, в якому українці знову взяли участь у таких ділянках: похід народів, мистецька частина, станок українського народного мистецтва й українська кухня. До українського підготовчого комітету входили: пані Христина Ганас і Роксоляна Сіра та інж. Богдан Кульчицький.

В мистецькій частині виступила балетна школа п. Стефанії Антоняк-Чаплинської та вокальне тріо „Соколи" в складі: В. Стасюк, В. Киба і П. Косик. Експонати українського народного мистецтва із усіх частин України (деякі понад 200 років старі) були приготовлені і доставлені п. Х. Ганас, були найбільшою атракцією цього Фестивалю. Показ писання писанок був під проводом п. Дж. Робінсон і його відвідало найбільше число учасників Фестивалю.

Українська кухня під зарядом п. Р. Сірої гостила усіх учасників українськими стравами.

ПЛЯНУЮТЬ БУДОВУ КУЛЬТУРНОГО ЦЕНТРУ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія, Па. — З українського Спортового Товариства „Тризуб" інформують, що в п'ятницю, 21-го квітня ц. р. о годині 7:30 ввечері в залі „Тризуб" при 4932 Н. Брод вулиці відбудуться інформаційні сходини громадян в справі будови Українського Культурно-Спортового Центру на недавно закупленій 32-акровій площі в Монтгомері Тавншіп, біля Філядельфії (27 хвилин їзди автом від теперішнього приміщення „Тризуба"). Справи Центру реферуватимуть члени Будівельного Комітету, які відповідатимуть також опісля на запитання.

Поїздка Венса до Родезії не принесла сподіваних успіхів

Солсбері/Каїр. — Державний секретар Сайрус Венс і британський міністер закордонних справ Дейвид Овен не зуміли у понеділок, 17-го квітня, переконати членів тимчасового уряду Родезії, тобто білого прем'єра Іяна Смита і лідерів поміркованих фракцій чорної більшости тієї африканської країни, щоб зобов'язалися взяти участь у міжнародній конференції, яка мала б за ціль встановити процедуру перебрання влади чорними, під наглядом спеціяльного комішенера Об'єднаних Націй і військових частин невтральних членів ОН.

Тимчасовий родезійський уряд заявив Венсові і Овенові, що „точно розглане" пропозиції щодо згаданої міжнародної конференції, але відмовився обіцяти, що таки візьме участь в такій конференції. Смит і лідери поміркованих чорних фракцій підкреслили, що не хочуть переговорювати з лідерами революційно-радикального Патріотичного Фронту, який веде збройну боротьбу проти тимчасового уряду, твердячи, що цей Фронт — то марксистські терористи. Члени теперішнього родезійського уряду вважають, що справа Родезії — це внутрішня справа, додаючи, що тимчасовий уряд таки доведе до встановлення влади чорної більшости в кінці цього року, але зробить це мирним способом і без участи „марксистських терористів". Проте, як вказують коментатори, факт, що Смит і помірковані чорні лідери заявили, що „розглянуть" пропозицію щодо скликання міжнародної конференції, створює можливість, що в майбутньому тимчасовий уряд таки вишле делегацію на такі наради.

Із Родезії секретар Венс відлетів до Каїру на коротку нараду з єгипетським міністром закордонних справ Мохаммедом Камелем, під час якої обговорено можливі заходи щодо ізраїльсько-арабського замирення. Нарада тривала 90 хвилин, а після неї Венс відлетів до Лондону, де плянує взяти участь у конференції представників Британії, Туреччини, Ірану і Пакістану. Згадані держави — це члени Центральної Союзної Організації, яка має оборонний характер.

Від 19-го до 23-го квітня Сайрус Венс має перебувати в Москві, де відбуде наради зі совєтськими лідерами щодо можливостей усунення розбіжностей між становищами ЗСА і СССР відносно нового договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II).

Помер генерал Лусіюс Клей, „рятівник Берліну"

Ген. Лусіюс Клей в 1977-му році.

Кейп Код, Масс. — У ночі в понеділок, 17-го квітня, тут помер на 81-му році життя генерал Лусіюс Д. Клей, який після Другої світової війни був головним командиром американських збройних сил в Европі і військовим губернатором Німеччини, знаний як „рятівник Берліну" за його врятування населення західньої частини німецької столиці від бльокади, яку Совєтський Союз встановив у 1948-му році.

Лусіюс Клей народився 1897-го року в Марієтті, Джорджія. У 1918-му році закінчив Військову Академію ЗСА у Вест Пойнті, Н.Й. До початку Другої світової війни служив на різних відповідальних постах, в 1930-их роках був членом штабу генерала Даґлеса МекАртура на Філіппінах. Під час війни служив у штабі генерала Двайта Д. Айзенгавера.

Коли Клей після закінчення Другої світової війни займав пост головного командира американських збройних сил в Европі, тоді Совєтський Союз, стараючись змусити західніх союзників опустити західню частину Берліну, встановив бльокаду, не допускаючи до того міста харчів, пального і навіть вугілля. Порозумівшись з президентом Гаррі Труманом, ген. Клей зорганізував „повітряний міст" до західнього Берліну, літаками постачаючи населення того міста всіми потрібними продуктами протягом 327-ох днів бльокади. Остаточно Совєтський Союз був змушений припинити бльокаду. У Конґресі ЗСА ген. Клея вітали як „рятівника Берліну", бо він не тільки врятував населення західньої частини того міста, але також не допустив до перебрання контролі Совєтським Союзом.

Ген. Клей повернувся до Західнього Берліну в 1961-му році, щоб підтримати населення на дусі після того, як Східня Німеччина і Совєтський Союз побудували горезвісний „Берлінський мур", який мав і далі має на меті здержувати мешканців комуністичної Східньої Німеччини від втечі на Захід.

Похорон генерала Клея заплянований на п'ятницю, 21-го квітня, на військовому цвинтарі у Вест Пойнті.

Пластуни Ню Йорку згадали свого основоположника

Ню Йорк (О. К.) — 29-го березня цього року минуло рівно десять років, як у Відні закінчив на 82-му році своє життя і відійшов на „Вічну Ватру" основник Пласту, проф. д-р Олександер Тисовський, знаний усім пластунам як Дрот.

Для пластунів у вільному світі Дрот був справжнім батьком Українського Пласту, що жив цією організацією від її створення у 1911 році до кінця свого життя. Він дав Пластові, побудувавши його на зразках міжнародного скавтінґу, український зміст і українську форму. Д-р О. Тисовський був також автором „пластової біблії" п. н. „Життя в Пласті", як також автором назви, привіту, пластової присяги і пластового закону.

Сьогоднішні пластуни, які завдячують д-рові О. Тисовському свою улюблену організацію, повинні були відзначити цю десяту річницю свого Основника особливо святочно.

Так зробила це найбільша Пластова Станиця на терені ЗСА в Ню Йорку. В неділю, 9-го квітня ц. р., члени Пластової Станиці від наймолодших жовтодзюбів до сивоголових сеніорів, зі своїми прапорами і у пластових одностроях вислухали Святої Літургії

(Закінчення на ст. 3-ій)

ГЕН. П. ГРИГОРЕНКО ПРОХАЄ ПОЛІТИЧНОГО АЗИЛЮ В ЗСА, НЕ ЗРІКАЄТЬСЯ СВОГО ПРАВА ЖИТИ НА БАТЬКІВЩИНІ

Ген. Петро Григоренко (Фото з „Н. Й. Таймсу")

Ню Йорк. — Генерал Петро Григоренко, відзначений багатьма орденами за бойові заслуги під час Другої світової війни генерал совєтської армії й опісля та тепер один з найвидатніших провідників дисидентського руху в Совєтському Союзі, минулого вівтірка, 18-го квітня 1978, формально звернувся до американського уряду, прохаючи політичного азилю в ЗСА з уваги на те, що совєтський уряд підписаним Леонідом Брежнєвим декретом відібрав йому совєтське громадянство. Прохаючи політичного азилю в Америці та називаючи себе „людиною без країни", рівночасно заявив, що він в жадному разі не зрікається своєї батьківщини і свого права жити на батьківщині „де живуть мої приятелі, мої співгромадяни, що є моєю землею, яку я люблю" — сказав ген. Петро Григоренко на багатолюдній пресовій конференції в Бюрі Імміґрації і Натуралізації після передачі свого формального прохання політичного притулку в Америці, переданому Морісові Ф. Кілі, окружному дирекотрові Еміґраційної і Натуралізаційної Служби в Ню Йорку. Під час пресової конференції ген. Григоренко говорив своєю матірньою українською мовою, яку перекладала кореспондентам на англійську мову пані Лідія Савойка, радник Служби для іміграції і втікачів у Католицькій Конференції ЗСА, яка полагоджує екзильні справи ген. П. Григоренка.

Звернення ген. Петра Григоренка до американського уряду з проханням про політичний азиль в ЗСА стало справжньою подією дня, про яку широко інформували всі засоби масової інформації: радіо, телебачення і преса протягом цілого дня, подаючи рівночасно інформації про самого ген. Григоренка, його родину та його довголітню боротьбу за людські права в рабовласницькому Совєтському Союзі, за що йому відібрали його генеральську рангу та довгими роками карали в'язницею і психушками. Не зрікаючись свого права жити на батьківщині, ген. П. Григоренко рівночасно висловив надію, що теперішній совєтський уряд „не триватиме вічно", що зокрема відмічують засоби масової інформації.

ГРУЗИНИ ПЕРЕМОГЛИ В БОРОТЬБІ ЗА МОВУ

Москва. — Крег Вітні, кореспондент „Ню Йорк Таймсу" в Совєтському Союзі" інформує в числі газети з 18-го квітня ц. р., що Москва погодилася на надзвичайні концесії для Грузії відносно мови. Як відомо, в неділю, 16-го квітня, в столиці Грузинської ССР відбулась перед будинком Компартії масова демонстрація з участю понад 20.000 осіб, які прийшли, щоб запротестувати проти конституційного проєкту, який усуває з нової конституції клявзулю про обов'язковість грузинської мови, як офіційної мови в республіці, а натомість рекомендує заступити слово „обов'язково" на слово „можливо". Після масових протестів ставленик Москви в Грузії Едуард А. Шеварднадзе погодився розглянути домагання демонстрантів і, як загально думають політичні спостерігачі, він бажав мабуть засягнути опінії в Москві. В понеділок, 17-го квітня, офіційний орган Компартії газета „Зоря Востока" опублікувала поправлений текст проєкту конституції, в якому місце про мову справлено і воно тепер звучить так: „Державною мовою в Грузинській Совєтській Соціялістичній Республіці є грузинська мова". Текст майже дослівно перекладений з конституції, прийнятої в 1937 році. Така концесія, — пише Крег Вітні, — в сторону протестуючих патріотів є надзвичайною подією в совєтській дійсності, але етнічно-патріотичне наставлення грузинів, які, якщо йдеться про склад населення в республіці, домінують над росіянами вісім до одного, були, мабуть, тим фактором, які змусили Москву поступитися. Ці почування, твердять спостерігачі, є найсильнішими з-поміж усіх 15-ох республік, які входять в склад Совєтського Союзу. Редакція газети „Зоря Востока" на телефонічне запитання закордонних кореспондентів стандартно відповідає: „Все залишилося по-давньому, нічого не змінилося".

Два нюйоркські адвокати, які були в Тбілісі в п'ятницю, 14-го квітня, заявили кореспондентам в Москві, що їх не допущено до фабрик, які вони мали в пляні відвідати, бо робітники покинули працю і цілі потоки людей йшли в напрямі головної квартири грузинської Комуністичної партії. Адвокати Роберт МекКей і Ерік Рейман розповіли, що демонстрації в Тбілісі тягнулись на протязі кількох днів і що демонстранти несли транспаранти з домаганням задержати грузинську мову уряловою мовою та закріпити це конституційно. Між демонстрантами було багато університетської молоді.

В частині СССР і Китаю вимерзли зимові посіви

Вашінгтон. — Речники департаменту торгівлі інформують, що в частині Совєтського Союзу, в країнах Східньої Европи і в Китайській Народній Республіці вимерзли зимові посіви, створюючи нову проблему у сільському господарстві тих країн. Помимо доброї погоди і ранньої весни в СССР і Східній Европі взагалі, що уможливило скоріше розпочати весняні посіви і зроджувало надії на добрі жнива в 1978 році, теперішня оцінка є дуже песимістичною з огляду на ненадійні морози в квітні, які знищили великі посівні площі озимини.

Гелій Снєгірьов — „соромиться і засуджує"

Під заголовком „Соромлюсь і засуджую"! газета „Радянська Україна" надрукувала 1-го квітня ц.р. лист Гелія Снєгірьова „за його проханням".

Г. Снєгірьов перебував відповідно під слідством у зв'язку з його „злочинною антирадянською діяльністю". В листі він „розкриває" причини, що привели його до „ідейно-політичного і морального падіння", засуджує свої дії, „викриває брехливі інсинуації зарубіжних центрів ідеологічних диверсій і політичних отщепенців", які намагаються використати його ім'я з ворожою метою". В своєму листі Гелій Снігірьов м.ін. пише:

„22 вересня 1977 р. я був арештований за написання матеріялів антирадянського наклепницького змісту і передачі їх за кордон для використання у ворожих нашій країні кампаніях. За час, що минув відтоді, я багато передумав, багато чого зрозумів і, як мені здається, повною мірою усвідомив весь тягар

(Закінчення на ст. 3-ій)

Г. Снєгірьов не підписував покаянної заяви — інформує з Москви Оксана Мешко

Ню Йорк. — Оксана Мешко, член Київської групи сприяння виконанню Гельсінкських угод, заявила західнім кореспондентам в Москві в понеділок, 17-го квітня, що Гелій Снєгірьов, який потерпів параліч в долішній частині тіла під час допитів органами КҐБ, не складав покаянної заяви, ані не підписував її. О. Мешко відкликалась на розмову з дружиною Снєгірьова, — повідомило пресове агенство Ройтерса з Москви, — яка під час відвідин свого мужа довідалась від нього, що він тільки підписав прохання про перевезення його з в'язниці до лікарні.

Як відомо, Г. Снєгірьов ще в липні минулого року зрікся совєтського громадянства і написав листа до президента Картера, закликаючи його до ще сильнішого обстоювання прав людини. У вересні минулого року він був заарештований органами КҐБ. Його покаянна заява появилась в совєтських республіканських і центральних пресових органах 1-го квітня під заголовком „Соромлюсь і засуджую".

О. Мешко твердить, що допитування і насильне годування Снєгірьова продовжувалось, і після цього наступив параліч.

ЩЕ ОДНО „КАЯТТЯ" В СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ. ЩЕ ОДНО ЗЛАМАНЕ ЖИТТЯ.

Громадянине вільного світу! Уважливіше прочитай це „каяття". Чи Ви зрозуміли в чому кається Снєгірьов?! Чи Ви зрозуміли за що він був заарештований? Чи зрозуміли хто його помилував і на якій підставі? А чи може Ви повірили, що людина, попавши в КҐБівський застінок, починає мислити більш вірно ніж вона мислила на волі?!

Я досить ковтнув застінків КҐБ. Я знаю, як там напівграмотні слідчі вчать мислити в'язнів за допомогою неграмотних, але маючих міцні кулаки тюремщиків. І тому я не обвинувачую Гелія. Мені тільки шкода його. Шкода, що загинула ще одна хороша, з доброю і світлою душею людина. Те, що йому лишилося в світі, це вже не життя. Хорошо написав Микола Руденко під час коли і від нього вимагали покаяння: „Так просто все: напишеш каяття і роздобудеш право на життя". Але: „Ти уже будеш не ти. Похилений, змарнілий від недуг, ти-тільки оболочка, а не дух..." І ось ми наявно бачимо оболочку Снєгірьова. Що з ним творили протягом семи місяців жорстокого ув'язнення, ми не знаємо. Нам тільки відомо, що він не витримав — „покаявся", і тяжко хворий відправлений з в'язниці у лікарню. З України сповіщають, що він паралізований. Якщо це так, то виникає питання — а чи то він писав того листа? Питання тим більш необхідне, що стиль, яким написаний лист, не Снєгірьовський. Хоча, таку нісенітницю Снєгірьовським стилем і не напишеш.

Я закликаю до всесвітного протесту! Не може світ терпіти, щоб будь-який державний уряд вживав нелюдських засобів для калічення людських душ. Сталінський режим вкрив десятками мільйонів трупів „кающихся" всю нашу країну. Тепер „кающихся"-одиниці, але це не „вина" Брежнєвського режиму. Це заслуга мужніх людей, таких як Олекса Тихий, Микола Руденко, як недавно засуджені Микола Матусевич і Мирослав Маринович, як члени Гельсінкських груп, що ждуть суду, як сотки тисяч політичних в'язнів, які все винесли, але дух їх не зломився, хоча режим все зробив для цього. Режим Брежньовський намагається повернути сталінські часи.

Не дамо йому цього зробити! Люди! Протестуйте проти системи „покаянь", бо це система свавілля!

Ганьба уряду Брежньова і Косигіна, який користується тими нелюдськими методами, щоби задавити опозицію!

12 квітня 1978 **Петро Григоренко**

В Колорадо відбувся День Оборони Прав Людини з участю українців

Денвер, Коло. (С. Кротюк). — Губернатор стейту Колорадо Д. Лемо був проголосив день 12-го квітня 1978 р. „Днем Оборони Прав Людини". Це проголошення використали студентські організації Колорадського університету і в Болдері, (35 миль від столиці стейту, Денверу), створили свою коаліцію і влаштували віче. Площа, оточена університетськими будинками, над якими маєстатично панують Скалисті гори, вершки яких це покриті снігом, що в гарний соняшний день створює чудову понораму, перед 12-тою годиною заповнилась студентами і професорами, усіх понад 1.500 осіб, з тим, що понад 30 з них тримали плякати і транспаренти з відповідними написами кличів.

Про це віче своєчасно був повідомлений денверський

(Закінчення на ст. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Малолітні злочинці

Американські засоби масової інформації часто-густо повідомляють про злочини, вчинені малолітніми хлопцями і навіть дівчатами. На сторінках газет і журналів, через радіо та на телебаченні можна побачити чи почути про вбивства, грабунки, знасилування тощо, доконані 15 чи 16-річними молодиками. Такі алярмуючі вістки спричинились до того, що навіть деякі коментатори ліберальних поглядів і соціологи, які раніше майже всю вину за порушування закону підлітками звалювали на ,,суспільні, економічні та соціяльні умовини", в яких ці молоді люди підростали, тепер починають дещо змінювати своє становище і вимагати, щоб кари для цих малолітніх злочинців були гостріші, ніж були досі.

Дуже часто траплялося і далі трапляється, що 15-річний вбивник був ,,засуджений" тільки на кілька місяців у виправному закладі для малолітніх злочинців, а в той самий час дорослий мужчина за такий самий злочин одержував досмертний термін ув'язнення, а в деяких випадках навіть кару смерти. Тепер багато аналітиків і соціологів правильно твердять, що порівняльно легкі кари для малолітніх злочинців спричиняються до того, що молоді люди, знаючи заздалегідь, що якщо будуть переловлені поліцією, то відсидять у виправному домі тільки кілька місяців, не бояться вчиняти різні злочини. Отже — твердять ці коментатори і соціологи — кари для малолітніх злочинців повинні бути гостріші.

Це не означає, що підлітки повинні одержувати такі самі строгі вироки, як дорослі злочинці. Не можна відкидати також дотеперішніх старань запобігти злочинності малолітніх шляхом освіти та психіятричної допомоги, як теж поліпшенням економічного стану бідніших прошарків суспільства, бо убогість частинно таки спричинюється до зросту злочинности. Але суспільство має право охороняти себе від злочинців, не зважаючи на їхній вік чи соціяльно-економічне походження. І тому, як вказує багато соціологів і коментаторів, суди повинні одержати право засуджувати малолітніх злочинців на такі терміни ув'язнення, які відстрашували б підлітків від вчинення злочинів, а також запевняли б, що небезпечні малолітні злочинці не були б звільнені по кількох місяцях ув'язнення, щоб знову поповняти ті самі злочини. Безпека громади, а також добро самої молоді вимагають конечної реформи тих судових правил і законів, які стосуються малолітніх злочинців.

Картер відбув дводенні наради з членами кабінету і дорадниками

Кемп Дейвид, Меріленд. — Президент Джіммі Картер протягом неділі і понеділка, 16-го і 17-го квітня, відбув тут наради з майже всіми членами його кабінету, крім державного секретаря Сайруса Венса і секретаря оборони Гарольда Бровна, які в той час були поза кордонами ЗСА, як теж з віцепрезидентом Волтером Мондейлом і всіми головними дорадниками Білого Дому. Метою нарад було підсумувати успіхи і недоліки адміністрації президента Картера від січня 1977-го року до сьогодні, зокрема обговорити причини браку співпраці між Конгресом і Білим Домом, як теж вирішити найкращі способи поліпшення ефективности виконавчої частини федерального уряду.

Пресовий секретар Білого Дому, Джоді Повелл, заявив кореспондентам, що наради були ,,дуже конструктивні та продуктивні'' і що такі наради відбуватимуться в майбутньому, правдоподібно щокілька місяців. Він поінформував, що Президент, члени кабінету і дорадники Білого Дому обговорили методи поліпшення зв'язків між окремими Департаментами та Білим Домом, як теж потребу кращої координації діяльности виконавчої частини уряду. Протягом останніх кількох місяців були випадки, що Білий Дім подав до загального відома дане рішення, а в той самий час котрийсь із департаментів оприлюднював відмінне становище відносно цієї самої справи. Припускають, що під час дводенних нарад видвигнено пропозицію, щоб Білий Дім перебрав на себе обов'язок координатора діяльности екзекутивної частини федерального уряду.

І. Пеленська

ПЕРЕД МІЖНАРОДНИМ РОКОМ ДИТИНИ

У 20-ліття Хартії Прав Дитини, устійненої 1959 р., Об'єднані Нації з ініціятиви Жіночих комісій ОН проголосили 1979 рік Міжнародним Роком Дитини. Завданням такого Року є поправити долю і життя дитини, оборонити її перед кривдами і переслідуваннями. Хартія, або Декларація Прав Дитини визначує в 10-ти точках роди дискримінації з приводу раси, краски шкіри, статі, мови, релігії, політичних чи ін. переконань, національного походження, майна, народження й ін. статусів, чи то у відношенні до дитини, чи її родини. Вимагає свободи й гідности для дитини, права для імени й національности, стверджує, що малолітня дитина не сміє бути відібрана матері без огляду на обставини, підкреслює потребу охорони дитини від практик якоїнебудь дискримінації.

Засоби Дії Міжнародного Року Дитини (МРД) мають свою окреслену форму; це в першу чергу дослідження умов життя дитини в країнах світу, влаштування семінарів, місцевих, крайових і, правдоподібно, світового в 1979 р. (а не конгресів!), різні акції, які з одного боку побуджували б і розвивали фізичне й духове життя дитини, а з другого, звертали б на неї увагу оточення.

Для здійснення плянів МРД на терені держав і спільнот немає окреслених чинників. Всі уряди, організації, установи, одиниці мають змогу і обов'язок до участи в МРД.

Проголошення 1979 року Роком Дитини викликало незвичайний відгук у світі. Вже 1977 р. стали творитися організаційні форми праці в поодиноких країнах, виринули наукові, суспільні, культурні й ін. пляни, постали десятки й сотні проєктів і акцій, а деякі з них, оправдані на крайовому терені, прийнято як світові. До таких, напр., належить перепроваджений у Бельгії літературний конкурс на поетичний дитячий твір; 8.000 (тисяч) бельгійських дітей взяло участь у цьому конкурсі, і він ввійшов до світових проєктів, який ОН поручають іншим країнам.

Міжнародний терен силою свого складу був і є свого роду чинником змагання і ривалізації, кожний нарід, держава і спільнота намагаються виявити себе на ньому. Не диво, що підготова до 1979 р. йде вже в світі тепер.

Українці мають змогу дістатися до терену МРД ОН через крайові релігійні, жіночі, професійні й ін. чужинні організації, якщо вони мають з ними нав'язані контакти, також через Жіночу комісію Світового Руху Матерів, яка має консулятний статус і якої СФУЖО є рівноправним членом. Є теж різні інші дороги передачі петицій і ін. матеріялів.

Українська дитина, як і кожна інша, має право до участи в МРД. Та не багато є народів діти яких переходили б таку важку долю, як українські. Їх викидали мертвих з вікон вагонів, що везли засланих батьків на Сибір, їх виривали з рамен матерів при арештах в концентраційних таборах, їх гонили тисячами по вулицях міст з товпи безпритульних, вони гинули мільйонами в голодові роки в Україні 1922-1933-1946 роках.

А й тепер, йдучи назустріч принципам Декларації Прав Дитини ОН, ми бачимо, що кожну точку поданої там дискримінації, національної, соціяльної, релігійної, чи ін. можна, на жаль, застосувати до побуту сучасної дитини в Україні. Нам слід не лише обстежити її і опрацювати в науковій, об'єктивно насвітленій праці, але й виступити з протестами проти того стану, який існує там в родині, дошкіллі і організаціях. Так ми можемо виявити перед світом стан української дитини, але й мати, хоч у деякій мірі вплив на переслідування дітей в умовах терору, на відбирання дітей від матері за релігійне виховання. Друга частина наших змагань — це участь у світових і крайових акціях МРД, культурних, суспільних, спортових та інших, бож українські діти у вільному світі дають свій вклад змалку в ці ділянки і мають осяги, з якими можемо виходити на крайові і світовий терен.

Третім важливим завданням є опіка над дитиною у вільному світі, зокрема в країнах Південної Америки, де маємо змогу порушити справу економічно-господарського життя з приводу МРД.

Ініціятиву до української участи в МРД дала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), яка від 1977 р. співпрацює в цій ділянці зі Світовим Рухом Матерів. У 1977 році Екзекутива СФУЖО звернулася до українських жіночих організацій відмітити МРД у країнах поселення. З черги на пленарних нарадах СКВУ в листопаді 1977 р. була представлена проблематика МРД і Секретаріят СКВУ схвалив підтримку акції МРД, яку перепроваджує СФУЖО і Світова Рада Дошкілля. Теж СКВОР приєдналася до цієї акції.

У березні 1978 року Екзекутива СФУЖО поликкала до життя Світову Комісію МРД з осідком у Ню Йорку. До Комісії є запрошені представниці крайових українських жіночих організацій, а також представники усіх українських виховних організацій, які займаються опікою над дітьми до 12-го року життя, отже, організацій шкільних, молоді, мистецьких, спортових та ін. Таким чином, Комісія перейшла на загально-американську базу, що дає змогу усім дитячим секторам взяти участь у МРД.

Світова Комісія МРД (українська) складається з екзекутиви, чотирьох референтур (організаційної, зв'язків, документації і пропагандивної). Кожна референтура подбає про співробітників на полі наукових і публіцистичних праць. Комісія як координаційний сектор просить усі організації, які плянують діяльність, пов'язану з МРД, повідомляти Світову Комісію МРД на адресу СФУЖО у Філядельфії, 4936 Н. 13-та вул., Філядельфія, Па., ЗСА.

Побажана є активна співучасть у цій дії усіх виховних чинників, які мають почуття відповідальности за молоде покоління, а теж за цілу українську справу, бо МРД дає теж змогу винести проблематику української родини й спільноти на міжнародний терен.

Любов Коленська

КИЇВСЬКА ,,КОБЗА"

Не зважаючи на всілякі спроби спротиву совєтського уряду, крізь ,,Залізну занавісу" постійно проникають різновидні впливи Заходу, допроваджуючи до непобажаних совєтськими властями різних інновацій та змін, ,,затруєних капіталістичною гниллю, буржуазними предрадсудками і декадансом у мистецтві", — як про це горлає на ввесь світ совєтська преса.

Звісно, що на різного роду впливи найбільш податна молодь, але як же совєтському урядові її карати, коли во виду його узурпаторських плянів, вона ,,майбутнє радянського народу". І тамошні власті, не мавши іншого виходу, приймають поставу ,,картаючого батька", обов'язком якого є безупинно стежити за своїми ,,непокірними дітьми", а коли треба — ,,унапрямлювати" їх, чи то перекидаючи їх з одного місця перебування на друге, чи ,,напоминаючи" їх пером критика в пресі.

Завжди з доброю чи зі злою інновацією було важко боротися, бо, на якому це не було б континенті, люди жадібно і вперто приймали і приймають всілякі зміни і то в будь-якій ділянці — літературі, мистецтві, філософії, музиці, моді чи навіть побуті. І принаймні на початках людям переважно байдуже чи ці інновації гарні чи погані, добрі чи злі, щоб тільки відмінні були, щоб були ,,інші"! А щож доперва в Совєтському Союзі, де населення з тугою вичікує на всілякий свіжий прояв із Заходу. Тож навіть така залізно-автократична система, як совєтська, ледве дає собі раду з цими новими набутками.

В Америці це явище, яке було пов'язане тоді з популярною назвою ,,гиппі" — прогуло, проминуло. До Совєтського Союзу воно наспіло пізніше, але тамошня молодь з неменшим ентузіязмом його приймає й досі — вона захоплюється мелодіями ,,рок енд ролл", зодягається в ,,джінси", які вже кілька років є там ,,останнім криком моди", прибирає, коли тільки їй вдається, антиестаблішментську позу. Але це ,,усучаснення", крім запускання довгого волосся, ,,афро" шевелюр, зокрема в хлопців, найбільше проявилось в створенні різних музичних груп, однією з яких є і ,,Кобза", музика якої має великий вплив на Захід, а останньо була предметом багатьох статтей у пресі на Заході. Цей, для них модерний, ритм у музиці може залишитися ще дуже довго в сірій і стандартизованій совєтській дійсності і така зміна побажана.

Кореспондент газети ,,Ди Анджелес Таймс" Дан Фішер у статті ,,Рок з киевлянином" надрукованій свого часу в ,,Манчестер Ґардіян", описує музичний виступ ,,Кобзи", зараховуючи її до однієї з провідних музичних груп в Києві. Кореспондент зазначує, що хоча зі стриманого і замкненого виразу облич 4,000-тисячної публіки на концерті в Палаті Культури в Києві важко було відгадати їхні переживання, все ж таки можна було сказати, що вони слухаючи виконання ,,Кобзи" були сповнені ентузіязму. В дальшому Д. Фішер пише: ,,Публіка сиділа недвижно під час двогодинного виступу, чемностево апльодуючи. Ця сцена нагадувала прем'єру нової невданної п'єси. Було багато штукатерних світел, звукопосилюючі приладдя, що їх вживають на західніх ,,рок енд ролл" концертах. Однак, чого тут бракувало, то це спонтанности. Бо хоча виступ ,,Кобзи" ціхували всі властивості, притаманні американському ,,рок енд ролл" концертові, бракувало тут одного елементу — крику і пронизливого вереску, які зчиняють тут ентузіясти виконавцям, коли їхній виступ переходить межі їхніх сподівань".

І Ассошіейтед Пресс також інформувала, що публіка, присутня на концерті ,,Кобзи", повздержується від висловів вдоволення, тільки вже при самому кінці ґречностево оплескує виконавців.

Проте, Дан Фішер завважив один ,,демонстративний жест" з боку публіки. Наприкінці на естраду вийшла дівчина, подарувавши провідникові гітаристів Генадієві Татарченкові китицю квітів і його поцілувала. Коли кореспондент запитався 25-річного Генадія, чи цей брак ентузіязму не бентежить його, він відповів, що ні, мотивуючи це тим, що ,,їхні звичаї — інші".

Кореспондентові з Ассошіейтед Пресс він також пояснив, що в цій же самій мірі, як крик і галас на того роду концерту є звичаєм на Заході, таким же самим звичаєм є ,,тихе признання виконавцям тут".

Дан Фішер зазначив, що ,,Кобза" є однією з найбільш популярних музичних груп в Україні. В її репертуарі є народні пісні, які сягають такого далекого сторіччя як XIV, мелодії яких ця група переробила, впроваджуючи модерний ритм і вживаючи, як звичайно, при ,,рок" музиці синкопований фортепіян — ,,реґтайм піяно", сільську скрипку — ,,барнярд фідлл", як також елекричну гітару і органи.

Колись бувало, що ,,рок енд ролл" в Совєтському Союзі осуджували, називаючи його ,,буржуазною отрутою". Проте, сьогодні совєтський уряд починає його толерувати, як пише Ассошіейтед Пресс. Цю тему також порушив і Дан Фішер, пишучи, що офіційною настановою уряду є погляд, що цього роду музика тільки доти сприємлива, доки промощує дорогу соціялістичним стандартам. ,,Творчість, винахідчивість та індивідуалізм існують тільки до дуже мрячно зарисованої точки, тобто доки не перетворяться в 'культ особи'."

Однак за Совєтським урядом — всілякі прероґативи. Він бо визначує якого роду музику можна опублікувати і яку виконувати. Д. Фішер переконався, що кожна музична група цього роду, що ,,Кобза", мусить мати заздалегідь схвалений владою репертуар, в протилежному разі, коли вона виступить самовільно, не ,,порадившись", може стягнути на себе турботи. ,,Свобідний і легкий стиль виконання і ,,банальна лірика" стягає на себе невдоволення уряду" — пише Фішер.

Кілька років тому, — згадує в статті Д. Фішер, — після дискусії над репертуатом ,,Кобзи" присуджено вислати її на протяг двох років грати в малих містечках. Це, мабуть, пішло з цього, коли група скомпонувала пісню ,,Голубівна", яка стала незвичайно популярною між українською молоддю на Заході.

Взагалі, якщо якась музична група стає надто популярною, її проганяють у відсталі міста. Тут уряд навіть встановляє межі, скільки виступів даної групи має відбутися на телебаченні і яку рекляму повинна отримати група від крамниці платівок.

Щодо фінансових заробітків, то навіть така група, яка, беручи до уваги совєтські матеріяльні стандарти,

(Закінчення на ст. 4-ій)

Інж. Юліян Гошовський

ПОЛТАВСЬКА ТРАГЕДІЯ

Недавно появилась в книгарнях 250-сторінкова книжка, що її варто прочитати кожному. Це ,,The Poltava Affair", автор Glenn B. Infield, вид. MacMillan Publishing Co. Inc. New York. Книжка написана на основі щойно відсекречених документів американського військового летунства та розмов і записок учасників тієї трагедії.

Щоб приспішити кінець Другої світової війни, американці рішили зреалізувати вже давніше начеркнений плян ,,Оперейшен Франтік" (,,Несамовита операція"). Їхні літаки нищили німецькі військові фабрики і німці перенесли їх далеко на схід. Зі своїх баз в Італії і Англії супер фортеці вже не могли робити такі далекі рейди, бо беручи багато бомб, не могли брати зі собою багато пального, та ще і на поворотну дорогу. Тож згідно з пляном Франтік, бомбовики, вилетівши із своїх баз, бомбили б німецькі фабрики на сході та приземлювалися б на своїх кінцевих базах в СССР. Там направляли б евентуальні пошкодження, набирали б пального, бомб і, повертаючись до своїх баз, знову бомбили німецькі споруди.

Плян мав теж друге завдання: примусити німців пересунути більшу кількість їхніх літаків із заходу на схід, що було дуже важливе, бо швидко наближався засекречений день висадки альянтів в Нормандії. Усі конференції, що протягом сімох місяців велись в справі Франтік у Москві (б. амбасадор Гарріман і генерали летунства та Молотов і Сталін) кінчались совєтським ,,ми в принципі погоджуємось" т.зн. не погоджуємось. Вкінці, в лютому 1944 р., совєти дали американцям замість шість лиш три бази (Полтава, Миргород, Пірятин — усі влизько Києва), дозвіл лиш на 1,200 допоміжної служби (для операції баз і направи літаків) замість вимаганих 2,100. Совєти мали контролювати комунікацію між трьома базами, а навіть між базами і літаками влеті, як теж міст німецких споруд, призначених на бомбування. Фатальною помилкою було те, що американці прийняли вимогу совєтів, що бази будуть охоронятись совєтськими літаками та протилетунською артилерією. Це швидко виявилось, коли другий рейд Франтік приземлився на базах. Вночі 21 червня 1944 р. німецькі літаки заатакували базу під Полтавою. Освітили її ,,сосонками" та в низькім леті протягом години знищили спокійно 63 суперфортеці, увесь запас пального, бомби, амуніцію, запасні частини. Ні один совєтський літак не піднявся для оборони бази, ні одного стрілу не віддала артилерія. Навіть не спішились совєти перепросити американців за своє недбальство.

Трудноші в конференціях повинні були остерегти американців перед таким ,,союзником". Полтава — це другий Перль-Гарбор. Усім було ясне, що саме такого кінця бажав собі Кремль. Документи доказують, що Кремль 1) видів в кожнім американцеві шпигуна; 2) хотів показати світові, що американське летунство нездарне та що лиш самі большевики перемогли німців. Це на те, щоб по війні домагатись від альянтів більших концесій; 3) боявся, що по знищенні німців, американців вжиють ці суперфортеці до нападу на СССР з-нутра.

Читаючи книжку, подивляємо наявну наївність американців і боїмось, що третій Перль-Гарбор може повторитись легко в будь-якій запальній частині світу.

Автор оцих рядків був свідком одного такого рейду американських літаків із баз в Італії на Дрогобич в червні 1944 р., про який є згадка в книжці. Понад нашими головами на карпатських верхах перелетіли 71 важких бомбовиків, доволі низько, повернули півколом вираво на Дрогобич і спеціяльний розвідувач позначив вгорі димом місце, що мало бути бомбоване. Налет тривав 10 хвилин. Рафінерії і збірники спалахнули вогнем та вкрились густим, чорним димом. Літаки, без втрат, повернули на південь.

Михайло Кушнір

НОВА ЛІВИЦЯ Й ДИСИДЕНТИ

III

Драма ,,нової лівиці'' не полягає на цьому, що вона хоче пхнути західній світ на шлях недосяжних цілей, ані на цьому, що вона не знаходить в публічній опінії послуху, але на цьому, що консенквенції її кличів у випадку втілення їх в життя, стали б зразу гальмом історичного поступу.

Це, що хоче ,,нова лівиця'' і як має виглядати візія суспільности, достосованої до її ідеалів, не було ніколи і ніде з'ясоване в ясній формі. Натомість куди легше виявити те, чого не хоче ,,нова лівиця'', з чим вона бореться і що хоче залишити з капіталістичної спадщини.

Отже, відомо, що нео-екстремісти не хочуть офіціяльно позбавляти сучасного суспільства жадних добродійств сучасної цивілізації. Навпаки — вони хочуть їх так розповсюдити, щоб охопили в рівній мірі найширші круги суспільства. Вони не хочуть знищити політичні свободи, з яких користають громадяни капіталістичних демократій. Навпаки — незадовільний в тій ділянці стан речей хочуть поліпшити шляхом поширення і повнішого узмістовлення ідеалів свободи, обмежених комерційними путами капіталістичного устрою. Як це осягнути і які висновки належить зробити з історії — тим ,,нова лівиця'' зовсім не турбується.

Збір поглядів представників тієї течії зовсім не суцільний. Крім цього, їх голосять у формі слоганів, що не облегшує їх розшифрування. Але можна схопити найважливіші ідеї. Вони більш-менш такі: сучасний західній капіталізм є системою ошуканської демократії, визиску й забріхання. Людська одиниця стає в ній об'єктом деморалізації і приниження внаслідок експлуатації й агресивних воєн. У висліді, капіталізм приніс деградацію людини, що маніфестується цілковитою комерціялізацією суспільства, яке є антитезою гуманізму. Людові маси не мають впливу на правління, які змонополізовані в руках фінансової олігархії, що контролює цілість суспільства, застосовуючи всякі форми пресії з поминанням засад Конституції і Декларації Незалежности. Тому капіталізм як найбільше зло людства повинен бути знищений.

,,Нова лівиця'', яка в хаотичній формі засвоює собі ідеї клясової боротьби, властиво, не висуває жадної окресленої альтернативи, що має заступити капіталізм після його повалення. Це є її слабістю, а водночас щитом. Слабістю, бо від політичних рухів вимагається не тільки неґації, але програми й стратегії, що дають візію як втілювати в життя голошені ідеали. Щитом — тому, що, не виявляючи жадного окресленого варіянту устрою, який замістив би капіталізм, ,,нова лівиця'' охороняється від критики. Не думаю, однак, щоб ця постава була вислідом політичних калькуляцій. Є радше вислідом цього, що провідники ,,нової лівиці'' попросту не диспонують жадною візією нового устрою, спертого на краще співжиття людей. Тому, що ,,нова лівиця'' неспроможна створити власну оригінальну ідеологію ані програму діяння, посягнула в своїй безрадності до старого арсеналу марксистської мислі. Але взяла з нього найбільш архаїчні і безвартісні релікти: тези про клясову боротьбу й диктатуру пролетаріяту.

Гіппіси — рівнобіжне і майже рівночасне з ,,новою лівицею'' явище, є від неї консеквентніше. Вони приписують суспільні лиха не капіталізмові, але цивілізації взагалі, відвертаються від неї й намагаються жити як автентичні циніки з епохи Діогена. І хоча досить велике число гіппісів лучить свій антицивілізаційний ескапізм із тавруванням капіталізму, роблять це, однак, марґінесово, без мілітантної пасії політично заанґажованих екстремістів. Гіппіси трактують попросту капіталістичний чи комуністичний естаблішмент як один з продуктів цивілізації, якою принципово погорджують. Очевидно, вони не мають нагоди заманіфестувати свій стосунок до комунізму, бо він не виявив би найменшої толерантности супроти їхньої екстраваґантности.

У протиставленні до гіппісів, ,,нова лівиця'' прагне зберегти добродійства цивілізації, але вона не вказує жадної окресленої суспільно-продукційної альтернативи, що мала б замінити дотеперішній устрій, тільки два постуляти поставлені ясно: повалення капіталізму і влада для мас. Що буде дальше — вирішать маси, бо тільки маси з їх здоровим суспільним інстинктом вкажуть правильні шляхи. Те, що при невпинно підкреслюваній вірі в маси, невідомо, де їх властиво шукати, коли ціле капіталістичне суспільство скомерціялізоване, — не турбує надмірно ,,нової лівиці'', а принаймні тієї турботи не виявляє назовні. А все ж таки, тут корінь проблеми, бо хоча діягноза ,,нової лівиці'', коли йдеться про обличчя і звичаї сучасного капіталістичного суспільства може бути частинно правдива, ,,нова лівиця'' ставить себе у фальшиву ситуацію. Не тим, що хоче оздоровити суспільство, бо можна його оздоровити навіть супроти його волі, але тим, що апелює до експролетарів, що живуть у добробуті, мають власні доми, переводять вечори з родинами при телевізіях чи в барах, — щоб вони валили капіталістичний естаблішмент, якого самі є частиною. А коли ребеліянтські середовища будуть змагати до здійснення своїх цілей шляхом терору, ,,міщанські'' суспільства змобілізують самооборону при допомолзі чимраз суворіших репресійних засобів. Міщанин — екс-пролетарій, в обороні свого родинного естаблішменту, яке є частинкою цього більшого — капіталістичного, потрапить бути деколи рівно здетермінованим як терористи, що виробляють аматорськими методами бомби, щоб підложити їх у голю нюйоркського банку, або японські члени ,,Червоної Армії'', які в північнокореянському поліційному режимі Кім Ір Сена шукають світла всесвітньої революції. Коли, отже, провідники ,,нової лівиці'' видають клич: ,,влада для мас'', чи не означає це ,,влада для нас''?

Соціяльний кштalt сучасної заавансованої капіталістичної системи, якій особливо в останньому десятиліттю товаришив швидкий розвиток технології, що упрощує продукційні процеси і приносить зростаючий достаток матеріяльних дібр — не зменшив свободи одиниці. Навпаки, вона є конечність, що випливає зі суспільної структури самої системи. Тієї простої історичної правди не розуміє, або вдає, що неспромовна розуміти ,,нова лівиця''. Вона борячися з безособовістю суспільства, яке хоче відродить шляхом знищення капіталізму і залишення децизії масам, не приходить з готовою програмою. Не пропонує жадної альтернативи. Якщо б, однак, мало дійсно дійти до повалення капіталізму шляхом збройного повстання, як це бачать у своїх мріях західньоевропейські й американські екстремісти, альтернатива прийшла б тоді сама. І то не знизу, але згори. Особливо, коли — як твердять нео-ліваки, — маси є безособові і скомерціялізовані. Бо відомо, що найліпшою методою оборони ,,загроженої свободи'' є тюрми й розбудований поліційний апарат.

В світлі тієї рішучо мало атрактивної альтернативи, яку перед західнім світом відкривають екстремісти, ,,нова лівиця'' зі своїми політично радикальними і позірно ультрапоступовими кличами (бо що може звучати більш поступово, як ,,влада народові'') є рухом, який хоче повернути історію взад.

Продовження буде]

Молодь у Боффало валштувала „День Солідарности"

Боффало, Н.Й. (Михайло Лоза). — Від кількох років Пластова Станиця в Боффало відзначує один день у році — як День Солідарности: солідарности з українським народом, з його нескореними синами й дочками, які — як висловився у своїй промові Ігор Чмола — не жаліють нічого: ні своїх становищ, ні кар'єри, ні родинного щастя, ані навіть життя, включаючись у рух спротиву.

Цьогорічний День Солідарности, що відбувся в неділю, 9 квітня, був зорганізований і влаштований (за малими виїмками) силами пластової молоді, яка — крім немалого труду — вклала багато зрозуміння і любови до простірно далекої, а духово близької України, до незламних борців за її свободу.

Головними організаторами Дня Солідарности були старші пластуни — Оленка Чмола й Данило Райца. (Вони діяли, очевидно, під проводом Станичної Старшини). Програму Дня Солідарности відкрила Оленка Чмола, а відкривши, попросила до слова свого батька Ігоря Чмолу. Крім згаданих уже думок, Ігор Чмола звернув увагу на справу національного походження. Він звернувся до молоді з закликом, щоб вона не забувала про коріння свого походження.

Із словом про українського поета-дисидента виступив старший пластун Борис Лоза. Згадка про інших дисидентів була висловлена у цікаво зредагованому монтажі, що його відтворив гурт пластової молоді.

У програмі переважали співи й читання творів поетів-дисидентів. Співи відбулися при супроводі бандур (грали сестри — Зіна й Наталка Дмитріюк; Наталка мала ще сольовий виступ). Читання творів проходило іноді при звуках гітари (грала Діяна Гаврилюк). Назвати всіх виконавців програми направду важко, бо було їх більше, чим дві десятки. Несподіванкою для пластової молоді — як також і для старших гостей був сольовий виступ голови (станичного) Пластової Станиці пл. сеньйора Ярослава Пришляка, який відспівав дві настроєві пісні при фортепіяновому супроводі Олі Чмоли. Несподіванка полягала в тому, що Ярослав Пришляк — знаний із гарного голосу і праці в хорі — не виступав ще в Боффало на імпрезах як соліст.

Про ефект від Дня Солідарности найкраще засвідчить один момент, який — правда — не мав безпосереднього відношення до Дня Солідарности, але який був результатом настрою, що зродився у пластової молоді протягом програми Дня. Справа ось в чому.

В місцевій англомовній газеті „Баффало Івнінг Нюз" — дня 25 березня 1978 була поміщена стаття про польські писанки з фотографією, на якій переважали писанки з українськими мотивами. На цю статтю відозвалася Христя Стасюк (старша пластунка і голова Українського Студентського Товариства в Боффало) листом — поміщеним в тому самому щоденнику 1 квітня 1978 в „Колюмні для кожного". Христя Стасюк заквестіонувала польськість писанок, чим обурилася одна польська радіопередача і, перешовши у своєму коментарі з площини мистецтва на політичну площину, прямо образила національні почування українців. Інформуючи про цей факт присутніх на імпрезі „День Солідарности" гостей, Христя Стасюк звернулася до них із закликом зареагувати на цю образу. В часі свого виступу Христя Стасюк перейнялася почуттям кривди до тієї міри, що не могла здержатися від сліз. Її жаль передався на всіх присутніх.

Імпрезу закінчено співом українського національного гимну „Ще не вмерла Україна".

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Гелій Снєгірьов — ...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

своєї провини перед батьківщиною, перед своїм народом. І цей лист — плід тяжких роздумів, вираз мого твердого бажання завжди покінчити із своїм минулим".

„Насамперед хочу розповісти про обставини, які привели мене до вчинення державного злочину, бо, не відповівши на це, важко уявити, як людина, що народилася і виросла при радянській владі, здобула вищу освіту і мала всі можливості плодотворно жити і працювати, давати користь людям, почала займатися ворожою нашому суспільству діяльністю".

„Згубний вплив, що призвів до мого ідейного переродження, справила на мене дружба з колишнім письменником Віктором Некрасовим, який виступав в ролі т.зв. поборника прав людини, від якого, на жаль, я і набирався духу. У мене з'явилося співчуття до Некрасова, коли він визнавав справедливої критики збоку його товаришів по перу. А цей вплив, як я тепер зрозумів, йому був вкрай необхідний і корисний, бо Некрасов під виглядом критичного ставлення до дійсності по суті справи систематично вів серед свого оточення антирадянські розмови. Не останню роль відіграли також зарубіжні голоси і хвилі, брехлива ворожа інформація яких про нашу країну була в унісон моїм тодішнім настроям, потрапляла на благодатний ґрунт, уміло підготовлюваний Некрасовим. В результаті на 1974 рік під впливом зазначених факторів я вже перебував на політично шкідливих позиціях по відношенню до соціялістичного ладу. Зі мною не раз розмовляли мої сослуживці, істинні друзі, вказуючи на порочність моїх поглядів. Проте я в усьому помилково вбачав прагнення до урізування особистих прав".

„При виїзді закордон Некрасов взяв з собою один з моїх ідейно шкідливих творів, діставши від мене згоду на його публікацію в зарубіжній пресі. Пізніше мною були написані і передані зарубіж через пасинка Некрасова Кондрєва, який виїхав у Францію, а в Ізраїль — Фейдмана, Гладивіна та інших ще ряду ворожих документів. Мої твори адресувалися в основному Некрасову, який безпосередньо організовував їх публікацію в різних зарубіжних антирадянських журнальчиках".

„Набравшись громадянської мужності, якої мені раніше так невистачало, даючи принципову оцінку тому, що відбулося, я повністю визнаю ворожий характер написаних і розповсюджених мною творів і глибоко шкодую про свої гріхи".

„...І, звичайно, я найгрубіше порушив обов'язок радянського громадянина, коли зробив безвідповідальну заяву західним журналістам у квартирі Григоренка про бажання виїхати за кордон. Останній, до речі, шляхом організації зустрічей з іноземними кореспондентами та іншими антирадянськи настроєними особами багато в чому сприяв формуванню і зміцненню в мойій свідомості ворожих поглядів і настроїв. Ніяка втеча за межі батьківщини, життя поза вітчизною для мене немислимі...

У процесі слідства я мав можливість всебічно проаналізувати всю свою злочинну діяльність, що, як я тепер глибоко усвідомив, завдала серйозної шкоди моїй країні. Адже зарубіжним антирадянським центрам і всякого роду політичним зрадникам потрібні саме такі борці за права людини, щоб, прикриваючись їх свідченнями, розвивати чергові ворожі кампанії проти країн соціялізму і насамперед проти першої в світі соціялістичної держави.

Ні! Мені з вами не по дорозі, панове! Я категорично наполягаю, щоб ви перестали використовувати в антирадянських цілях моє ім'я і мої писання, яких я назавжди зрікаюсь!..."

В Колорадо відбувся...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

„Комітет Оборони Прав Людини в Україні" і він доложив старань, щоб змобілізувати наше громадянство і активно прийняти участь в тій акції. Небагато знайшлося таких, що могли відірватися від праці і бути присутніми на тому вічі, але коли ми приглянулися ближче до кількости представників інших поневолених народів, то ми не пасли задніх.

Віче відкрив координатор студентських організацій. В своїй промові він старався з'ясувати загальну ситуацію в СССР і підкреслити процес систематичного переслідування борців за національні, релігійні і політичні права та існуючі обмеження еміграції і з'єднання родин, а представник колорадського губернатора прочитав декларацію в обороні прав людини. Зі знанням фактичного положення в СССР, промовляв окружний прокурор, підкреслюючи акти насильства і безправ'я в СССР, а відтак відчитано листи федеральних і стейтових сенаторів та послів, майорів міст і взагалі політичної еліти стейту з висловами солідарности з ініціяторами віча.

Від поневолених націй першим був запрошений представник українців, що ним був д-р Євген Петрівський. В своєму слові він звернув увагу на вийняткове становище в Україні, де боротьба ведеться не тільки за права людини, але також за право нації — за свою державу, мову, народну душу. Він підкреслив, що до цього часу, силою невідомих обставин, вдалося виїхати лише Л. Плющеві, зате українськими патріотами заповнені в'язниці і концентраційні табори. Від інших національних груп промовляли представник жидів і чехів та речники релігійних організацій.

Ухваленням відповідних резолюцій, під гучні оплески присутніх, закінчилося віче, яке відзначалося своїм реальним підходом до дійсности і на якому до 90% учасників була присутня американська академічна молодь, яка за кілька років прийде до влади.

Того ж вечора місцеві телевізійні стації висвітлювали фрагменти з того віча і передавали зміст промов.

Конференція Гуцульських Товариств Америки й Канади, Гуцульський Дослідний Інститут і Редакція журналу „Гуцулія"

з глибоким сумом повідомляють Українське Громадянство, що 1-го квітня 1978 р. відійшов у Вічність

бл. п.

Д-р ВАСИЛЬ СТЕФУРАК

Висловлюємо глибоке співчуття Родині Покійного.

СУСПІЛЬНА СЛУЖБА КОМБАТАНТІВ

щиро дякує українській громаді при католицькій церкві у Ст. Пітерсбургу на Флориді за дар на українських інвалідів в сумі 75.00 долярів. Повищу суму переслав на адресу Суспільної Служби п. Прокіп Левенець.

Крайові Булави Уладів УПС, УСП-ів і УСП-ок

закликають своїх Членів і всю Українську Молодь **взяти масову участь у**

ДЕМОНСТРАЦІЇ

в обороні Юрія Шухевича і прав України

яку організує **Т-во ТУСМ в суботу, 22-го квітня 1978 року.**

Початок Маніфестації о год. 5-ій по пол. на Гаммершилд Плаза і 47-ій вул. в Ню Йорку, біля Об'єднаних Націй.

Крайові Проводи УПС і УСП

Крайова Управа СУМА

закликає все своє Членство і всю Українську Молодь **взяти масову участь у**

ДЕМОНСТРАЦІЇ

в обороні Юрія Шухевича і прав України

яку організує **Т-во ТУСМ в суботу, 22-го квітня 1978 року.**

Початок Маніфестації о год. 5-ій по пол. на Гаммершилд Плаза (Hammerskjold Plaza), 1-ша Авеню і 47-ма вул. в Ню Йорку біля Об'єднаних Націй.

Крайова Управа СУМА

Пластуни Ню Йорку...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

за душу д-ра О. Тисовського в церкві св. Юра та приступили усі до Святого Причастія. Парох церкви о. д-р В. Ґавліч, ЧСВВ, згадав Покійного, якого знав із своєї пастирської праці у Відні, у своїй доповіді до пластової молоді, ставлячи їй за приклад чесне і праведне життя д-ра О. Тисовського. Після Служби Божої пластуни й пластунки перейшли до залі школи св. Юра, де відбувся Святочний Апель. У короткому наказі ставнича Пластової Станиці пл. сен. Ірина Куровицька закликала пластову молодь відзначити 10-річчя смерти основоположника Пласту не сумом, а постановою краще виконувати свої пластові обов'язки. Слово про д-ра О. Тисовського виголосив зразковою українською мовою молодий член Пластової Станиці, Гетьманський Скоб Ростислав Декайло.

Після цього Святочного Апелю пластунів, поміж якими був гостем голова Крайової Пластової Старшини пл. сен. Андрій Мицьо, вітали сніданком члени місцевого Пласт-прияту під проводом пані І. Цегельської.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

МИРЯНИ НЮАРКУ, ІРВІНГТОНУ та ОКОЛИЦІ!

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ — ВІДДІЛ НЮАРК-ІРВІНГТОН

влаштовує

ПАТРІЯРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

в неділю, 30 квітня 1978 р., год. 4 по пол. в залі Українського Народного Дому

140 Проспект Авеню, ІРВІНГТОН, Н. Дж.

ДОХІД ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД.

Квитки 5.00 дол. для дорослих, 2.00 дол. для молоді. Просимо замовляти квитки телефоном (201) 761-4241

Всіх Мирян Нюарку й околиці запрошує —

УПРАВА

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ ОСЕРЕДОК ім. УПА в ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

запрошує Українське Громадянство на

ВЕСНЯНИЙ КОНЦЕРТ

У ПРОГРАМІ:

КАПЕЛЯ БАНДУРИСТОК СУМА ім. гетьм. ПИЛИПА ОРЛИКА з Детройту під мистецьким керівництвом ПЕТРА ПОТАПЕНКА.

ГАЛИНА АНДРЕАДІС — меццо-сопрано, оперна співачка, широколюбна солістка, голова корп. „Українська Опера". ЇЇ акомпаньює ОЛЕКСАНДЕР АНДРЕАДІС — надійний молодий пяніст.

Капеля Бандуристок приготовила новий репертуар. Деякі точки із сольо ГАЛИНИ АНДРЕАДІС.

Неділя, 30 квітня 1978 р., год. 4-та по пол.

Заля: Olney High School

Front and Dunn Cannon, Philadelphia, Pa. 19120

Датох: 5.00 і 4.00 дол. від особи, емерити і студенти 2.00 дол.

В глибокому смутку повідомляємо Побратимів по Зброї та все Українське Громадянство, що 14-го квітня 1978 р., після тяжкої недуги, упокоївся в Бозі в Ню Гейвені, Конн.

бл. п. проф.

ІВАН ГУТНИКЕВИЧ

учасник Визвольної Боротьби, хорунжий УГА, нар. 20 листопада 1899 р., в Стрию, Зах. Україна.

ПАНАХИДА в понеділок, 17 квітня 1978 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Маркевича, 14 Trumbull St., New Haven, Conn.

ПОХОРОН у вівторок, 18-го квітня 1978 р., о год. 7-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж. і на місцевий православний цвинтар.

Родині Покійного висловлюємо щиросердечне співчуття.

Станиця ОбВУА
Відділ Ню Гейвен, Конн.

Замість квітів на могилу

бл. п. Віри Федуняк

на Український Вільний Університет у Мюнхені

100.00 долярів зложили

Володимира і д-р Теофіль ДЕМУСИ

Замість квітів на могилу

бл. п. проф. Михайла Тершаківця

на Український Вільний Університет у Мюнхені

100.00 долярів зложили

Володимир ДЕМУС

й Іванна ГАРАСОВСЬКА (сестри) — бувші учениці Померлого

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра Антона Вітковського

100.00 долярів зложили

на Український Вільний Університет у Мюнхені

Володимира і д-р Теофіль ДЕМУСИ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 7-го лютого 1978 року, ненадійно, відійшов від нас у Вічність, на 53-му році життя, наш Найдорожчий і Незабутній

МУЖ, БАТЬКО, СИН, БРАТ, ЗЯТЬ і ШВАҐЕР

св. п. д-р мед.

ІГОР ЦИМБАЛІСТИЙ

Цією дорогою складаємо щиру подяку Родині, зокрема Мамі і Родині з Канади і Вашінгтону, Приятелям і Знайомим за особисті і писемні вислови співчуття, квіти на свіжу могилу та за пожертви на добродійні цілі в пам'ять Покійного, як рівнож за численну участь у похоронних відправах.

Дякуємо Всеч. о. протопресвітереві Федорові Білецькому за відправлення Панахиди і похоронного чину та катедральному хорові під диригентурою отця Ст. Позняка.

Дякуємо за прощальні слова: Голові лікарського Товариства Відділу Ілліной, панові докторові Романові Оришкевичеві, Інженерові Дмитрові Григорчукові від Товариства Українських Інженерів; Докторові Василеві Марчукові, другові Покійного за прощальне слово від себе й своєї родини; Докторові Романові Вересові — від Українського Музею; Полковникові інж. Юрієві Артюшенкові від Об'єднання Платників Національного Податку „22 Січня"; панові Володимирові Карповичеві від Української Буковинської Громади та від Українського Академічного Козацтва „Чорноморе"; пані Мґр Славці Панчук, шкільній товаришці Покійного, за щирі спомини про Покійного від дитинства до останніх років життя та професорові Мирославові Семчишенові, приятелеві і довголітньому пацієнтові Покійного, за теплі слова про Покійного, як професіоналіста-лікаря.

Особливу подяку складаю мойому шваґрові Полковникові докторові Тарасові Новосівському за перепровадження поминок і теплі спомини про Покійного. Мойій сестрі Орисі і товаришці Оксані Марчук сердечно дякую за їхню поміч і розраду в перших днях нашого невимовного горя.

Нехай Всевишній нагородить всіх Вас своєю Божественною ласкою, а Покійному нехай буде Вічная Пам'ять.

Горем прибиті:

дружина ЗІРКА ЦИМБАЛІСТА з синами ПАВЛОМ і ЮРІЄМ

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Неоніла Кліш — 1,000 дол., в пам'ять родичів бл. п. Василя й Аврелії Кліш, сестри бл. п. Ярослави та брата бл. п. Івана.

Д-р Надія і д-р Всеволод Сороківські з сином Андрієм — 250 дол., в пам'ять та у 17-ту річницю смерти бл. п. Люби з Білинських Лисяк.

Родина, приятелі й знайомі бл. п. Петра Федика — 245 дол., замість квітів на Його могилу.

Василь Каліцінський — 200 дол., в пам'ять родичів св. п. Юстини та Теодора Каліцінських.

СУМА — Осередок ім. 30-го Червня в Йонкерсі — 200 дол., в пам'ять невтомного працівника виховника молоді бл. п. проф. Володимира Губіцького.

Д-р Марія Фішер-Слиш, Ярослава і д-р Ярослав Панчаки — по 200 дол., син Євген і дочка Ока Грицаки — 100 дол., в пам'ять й в 20-ти ліття смерти бл. п. Павла Грицака.

Ярема Попель — 150 дол., Михайло Гаврилів — 120 дол., Микола і Люна Гірняк, Василь Лагошняк, Д-р Христина і д-р Ярема Раковські — по 100 дол., Працівники „ВІСТА", Клівлянд — 75 дол., Михайло і Марія Слободян — 60 дол., Марта і д-р Ігор Восвідка, Марта і д-р Єфим Веремчук, Осипа й Степан Галяревич, Марта і Роман Кассараба, Софія і д-р Олег Кудрик, Ірина й О. Гайський — по 50 дол., Співробітники Департаменту Математики, Міддлесекс Канті Коледж — 45 дол., Зеновія Комарянська, Ася й Антін Рощаковські, Франко Давідсон, Роман і д-р Оксана Трешньовські, Сузанна й Андрій Новицькі, Марта і д-р Богдан Цимбалістий, Ксеня і Юрій Кузьмич, Марія і Богдан Дейчаківські, Дарія і Володимир Федорів, Стефанія і Дмитро Шевчук — по 25 дол., Анна Ліськевич, Ольга і Мирон Білинські, Ася Семенина-Грицак, Міро Чорнов'ят, Марія і Тарас Загаєвич, Ніна Раковська — по 20 дол., Степан і Володимира Небеш, Співпрацівники Вестерн Кемпус Куагога Комюніті Коледж — по 15 дол., Дарія і Петро Басалик, Оля і Богдан Дем'янчук, Арета і Віктор Надозірний, Ярослава Салик, Марта і Ярослав Сидір, Мирослава і Роман Грабець, Мирослава і Остап Гук, Ірина і Володимир Пік, Анна і Богдан Сатурський, Мирослава і Богдан Футей, Зоріяна Раковська, Н. Н. — по 10 дол., п-во Іванишини, Марія й Ігор Федьків — по 5 дол., замість квітів на могилу бл. п. Олени Попель.

Наталія Лазірко — 100 дол., в пам'ять чоловіка сл. п. Антона Лазірка.

Ольга Заяць — 100 дол., в пам'ять брата бл. п. д-ра Романа Заяця.

Василь Расяк — 100 дол., в пам'ять бл. п. Романа Кекіша.

Клементина Житинська — 100 дол., в пам'ять і в третю річницю смерти мужа бл. п. Андрія Житинського.

Юрій і Ярослава Германи — 100 дол., замість квітів на могилу друга бл. п. д-ра Степана Кучмеди.

Остап і Марія Ґац — 100 дол., замість квітів на могилу бл. п. Антона Лазірка.

Оксана і д-р Леонід Мостовичі — 100 дол., замість квітів на могилу друга св. п. д-ра Ігоря Цимбалістого.

Нана і д-р Ростислав Сочинські — 100 дол., замість квітів на могилу св. п. проф. д-ра Михайла Тершаківця.

Д-р Володимир Кокорудз — 100 дол., у світлу пам'ять брата бл. п. д-ра Ярослава Кокорудза та бл. п. Вчс. о. Висарійона Андрейчука, Чина св. Василія Великого.

Марія і д-р Михайло Стефанові — 100 дол., в першу річницю смерти сестри сл. п. Доні Жук і в сороковий день смерти Її Мужа.

Дарія Цапар — 100 дол., в першу річницю смерти мужа бл. п. Івана Цапара.

Марія Колісник, дружина, доні — Ганя Турчин, Петруся Бравн, Стефанія Колісник — по 100 дол., Сузан П. Гудсон, Компанія Гуд — по 20 дол., Бронислава Гай, „Запорозька Січ", Бостонський хор — по 15 дол., Орест Чагарин, Ксеня Чагарин, Розалія Тавак, Марія Миговин, Ольга Тусен, Карло Кліффорд, Андрій Прухніцький, Кароліна Фірман — по 10 дол., Люся Рода — 5 дол., замість квітів на могилу бл. п. Олекси Колісника.

Орест Гафткович — 80 дол., замість квітів на могилу бл. п. Теодозії з Гафтковичів Коцик

Іван Станчак — 50 дол., в пам'ять бл. п. мгра Івана Бонка на фундацію ім. І. Бонка.

Іван і Розалія Макогони — 50 дол., замість квітів в першу річницю смерти приятелів бл. п. Марії з Пенсаків та Михайла Петруняків.

Марія і д-р Іван Жовнірович — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. Василя Шеремети.

Люба і Роман Домбчевські, Дарія і Олег Чайковські — по 50 дол., в пам'ять родичів бл. п. Радника Івана та Юліяни Белей.

Д-р Юрій Кушнір з родиною — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. Василя Садівника.

Віра Кушнір з родиною — 50 дол., замість квітів на могилу шваґра бл. п. мгр. Ярослава Станецького.

Юрій Олесницький — 50 дол., в четверту річницю смерти брата бл. п. д-ра Богдана Олесницького, мецената ФКУ.

Ірина Патен з родиною, Ліда Масник з родиною — по 25 дол., в пам'ять бл. п. Іванни Поточняк.

Юрій Прокопишин — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. проф. Михайла Тершаківця.

Текля Сарахман — 25 дол., в пам'ять тітки Ксені Кравчук-Москалик.

Олена Харамбура — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. Параскевії Чмоли.

Марта і д-р Богдан Цимбалістий — 10 дол., замість квітів на могилу бл. п. Ірини з Лисяків Стрийської.

Дякуючи жертводавцям за пожертви, линемо до Господа Бога з молитовним проханням, щоб дарив померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

УВАГА! УВАГА!

Вже появилися друком два преваж..иві історичні документи: .

„Денник Начальної Команди УГА" і суд над генералом М. Тарнавським

DIARY OF THE SUPREME COMMAND OF THE UKRAINIAN GALICIAN ARMY

Сторінок 326 тверда оправа. Ціна 10.00 дол.
Замовляти мож на в книгарському відділі при „Свободі", пересилаючи чек або поштовий переказ, долучуючи 0.7. центів на кошти пересилки.

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07303

Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 5% стейтового податку

ПРИЙМАЄТЬСЯ ОГОЛОШЕННЯ СВЯТОЧНИХ ПОБАЖАНЬ у „СВОБОДІ"

Адміністрація „СВОБОДИ" повідомляє, що йдучи назустріч загальним побажанням, вона й в цьому році призначила окремі шпальти збільшеного Великоднього числа на оголошення традиційних святочних привітів і побажань.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ:

1 цаль через 1 шпальту	$ 4.00
1 цаль через 2 шпальти	6.00
2 цалі через 2 шпальти	10.00
3 цалі через 2 шпальти	15.00
4 цалі через 2 шпальти	20.00
5 цалів через 2 шпальти	25.00
6 цалів через 2 шпальти	30.00

та в інших розмірах.

Треба сподіватися, що загал нашого Громадянства використає цю нагоду, щоб передати свої традиційні побажання та дати про себе знати своїм рідним, приятелям та знайомим навіть в найдальших закутинах світу, куди навряд чи звичайна пошта занесла б таку вістку. Великий тираж „СВОБОДИ" та відповідний зміст збільшеного святочного числа, надають таким побажанням окремої вартости і значення.

ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ

За старим стилем до 21-го квітня 1978 р

Оголошення святочних побажань, РАЗОМ З ГРОШЕВОЮ ОПЛАТОЮ, залежно від величини оголошень, надсилати до:

"Svoboda"

30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

КИЇВСЬКА „КОБЗА"

(Закінчення зі ст. 2-ої)

стоїть фінансово добре, не може рівнятися своєю платнею з тією групою, яка виступає на Заході.

У склад музичної групи „Кобза" входить сімох членів, у віці поміж 25-30 роками. Всі вони є випускниками Київської Музичної консерваторії. Ассошіейтед Пресс зааважує, що члени тієї групи розвинули свій стиль, слухаючи передач „Голосу Америки" чи Британської Радіовисильні — Бі-Бі-Сі, які пробиваються до СССР, а також з платівок, що їх можна дістати нелеґально на „чорному ринку". Генадій також зазначив, що він був під впливом Альвіна Лі, ансамблю „10 років пізніше" і перейнявся сучасними народними піснями, що їх співав Рой Кларк.

Виступи „Кобзи" відбуваються переважно в Советському Союзі, хоча вона кілька років тому була в Чехо-Словаччині та Італії. На протязі сімрічного свого існування, у міжчасі з деякою зміною членів, „Кобза" випустила одну платівку, небавом має появитися друга, як про це інформує Ассошіейтед Пресс.

Поява „Кобзи" на естраді — незвичайно мальовнича. Виконавці тієї групи виступають в чорних, червоних і білих костюмах, проєктантом яких є керівник співочої групи, 30-річний Валерій Вітер. Вони також бувають зодягнені в білі сорочки, вишиті барвистими взорами, біля шиї і манжетів, чорні плащі і чорні штани, прикрашені біля манжетів взором. Всі вони мають довге волосся бороди і вуси.

Їх радо приходить послухати публіка, на них взорується молодь. Не диво, вони ж бо такі кольоритні і яскраво інші від сірого советського оточення, уярмленого монотонною і завжди однаковою мелодією советської пропаґанди під один і той сам ритм партійних барабанів.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

УВАГА! **ОРИҐІНАЛЬНА МИСТЕЦЬКА НОВИНА!** УВАГА!

ВИШИВКИ ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ на ЛИСТІВКАХ

Відбитки з оригіналів у збірці Українського Національного Музею у Львові (до 1939 р.)

- Це оригінальне видання появилось у В-ві „Хвилі Дністра" у Клівленді, Огайо.
- Перша випродукувана серія складається із 16-ти карточок з конвертами у коробці, під назвою „Із скарбниці Українського Мистецтва".
- Продажна ціна одного комплету (16 листівок) $4.00.
- Це ідеальний подарок для кожного у кожний час!
- Замовлення просимо слати:

DNISTER COMPANY
BOOKS, RECORDS and UKRAINIAN ARTS
2399 West 11th Street & Kenilworth Ave., Cleveland, Ohio 44113
Phone: 1-216-771-2941

або звертатись до усіх Українських Крамниць у ЗСА і Канаді.

При більшім замовленні — знижка.

Соловяненко другим наворотом у Метрополітен Опері

(В. Г.) Як своєчасно інформовано, перший тенор Київської Опери Анатолій Соловяненко виступав у грудні-січні в операх „Розенкавалір" та „Кавалерія рустікана", що позитивно відмітила нюйоркська преса. Недавно Соловяненко знову несподівано приїхав сюди з Києва. Цим разом Метрополітальна опера заанґажувала його на чотири виступи у партії Герцоґа з Мантуа в опері „Ріґолетто" Джузеппе Верді. Перший виступ відбувся уже в середу, 22 березня в 1-ій год. Соловяненко домінував голосово над усією оперою, його голос у цій опері визначався і силою, і виробленістю. Слід теж відзначити його професійну сценічну поставу — його великий стаж вичувається у кожному жесті, у кожному виразі обличчя. Ця постановка була призначена для шкільної молоді. Була там також велика група української молоді, яка чекала на Соловяненка при виході; хлопці і дівчата захоплено вітали київського співака, брали автографи, співали йому пісень...

Анатолій Соловяненко

В наступному сезоні (осінь 1978 і зима 1979) Соловяненко знову виступить у Метрополітен у головних ролях в „Тосці" та „Ріґолетто". А на третій сезон (1979-1980) адміністрація Мет плянує поставити „Джоконду", але постановка ця узалежнена тим, чи Соловяненко буде спроможний приїхати і відспівати головну ролю.

Український Літературно-Мистецький Клюб
136 2nd Avenue
New York, N.Y.

Ню Йорк. — Стараннями Спілки Українських Журналістів Америки та Літературно-Мистецького Клюбу, у п'ятницю, 21-го квітня ц.р., о год. 7-ій вечора, тут у приміщенні цього Клюбу, з приводу 60-річчя проголошення 4-го Універсалу, говоритимуть на тему „Українська преса під час Визвольних Змагань" — Іван Кедрин-Рудницький, Орест Питляр та Іван Світ.

Українська Крамниця М'ясних Виробів

„СЯН"

(колишня Ilko Meat Market)
140 1-ша Авеню, Ню Йорк, Н. Й.
повідомляє, що

КРАМНИЦЯ ВІДКРИТА 7 ДНІВ У ТИЖНІ, також в НЕДІЛЮ від 10-5 ПО ПОЛ.

Спеціяльно на Великдень!
РІЗНОРОДНІ СВЯТОЧНІ ВИРОБИ
— святочні ковбаси, різного рода шинки, імпортовані делікатесен і т. д.
НИЗЬКІ ЦІНИ!

М. Грицков'ян — *власник*

SIAN MEAT PRODUCT & DELICATESSEN
140 1st Avenue, New York, N.Y. 10009
Тел.: (212) 777-4583

УПРАВА ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ „САМОПОМІЧ" в Ню Йорку

повідомляє:

1) ВІД 1-го СІЧНЯ 1978 Р. дивіденда від членських ощадностей (уділів) ПІДВИЩЕНА З 6% на 6.25% — з чвертьрічним нарахуванням, що дає $6.40 від $100.00 річно.
2) ЩАДНИЧІ ЦЕРТИФІКАТИ 6.5% до 7.5% РІЧНО — з чвертьрічним нарахуванням.
3) ГІПОТЕЧНІ ПОЗИЧКИ (мортґеджі) на одно до чотиродинні доми видаємо до сплати на 25 літ. Догідні особеєті позички на всякі потреби.

ВІДСОТКИ ВІД ПОЗИЧОК НЕ ПІДВИЩЕНІ.

Інформації в годинах урядування: 10-3 кожного дня (крім неділі й понеділка), в п'ятницю також 5-8 веч.

Тел. (212) 473-7310

GENERAL HELP WANTED

WOULD YOU LIKE TO NET **$75,000** IN ONE YEAR?

WORM$

A BILLION DOLLAR BUSINESS

Become a part of this unique industry without being actually involved in the growing operations. We need a reliable person to license as an agent for our International brokerage network in this area, IMMEDIATELY

Excellent earnings based on Liberal Commissions, Fees, and Bonus Incentives.

VACATION FREE while you train at one of our field offices
Atlanta · Washington
Orlando · Memphis

MANAGEMENT POSITION.
Only those who convince us of their sincerity and dedication to achieve SUCCESS will be considered.
Good character, reliability, and christian ethics impress us more than experience. No matter what your background is, you may be just the person we are looking for
Phone or write today
LIMITED OPPORTUNITY

NFV Inc.
NATIONAL FEDERATION OF VERMICULTURISTS
1511 K Street N. W.
Washington, D. C. 20005
202-347-2029

HELP WANTED

СТОЛЯРІ ДОСВІДЧЕНІ
Постійна праця, праця цілий рік. Висока платня. Праця в околиці Менгетену. За інфор. тел. в Ню Джерзі —
(201) 947-9111

SUPERINTENDENT
E. 10th Street
New York City
30 family bldg, No. 6 oil burner. Small repairs, apartment 1 room, kitchen & bedroom + 100.00 a week.
Call (212) 489-8490

BUSINESS OPPORTUNITY

WOULD YOU LIKE TO NET **$ 75,000** IN ONE YEAR
BE SELF-EMPLOYED, AND NOT HAVE TO INVEST A LOT OF MONEY.
See our ad under Help Wanted-

REAL ESTATE

3 милі від Союзівки на продаж
1-РОДИННИЙ ДІМ
з 5 кімнатами і викінченою пивницею, огрівання, ґараж на авто, річка коло хати. Мушу виїхати з N.Y. State. Тел. веч.
(914) 647-5676

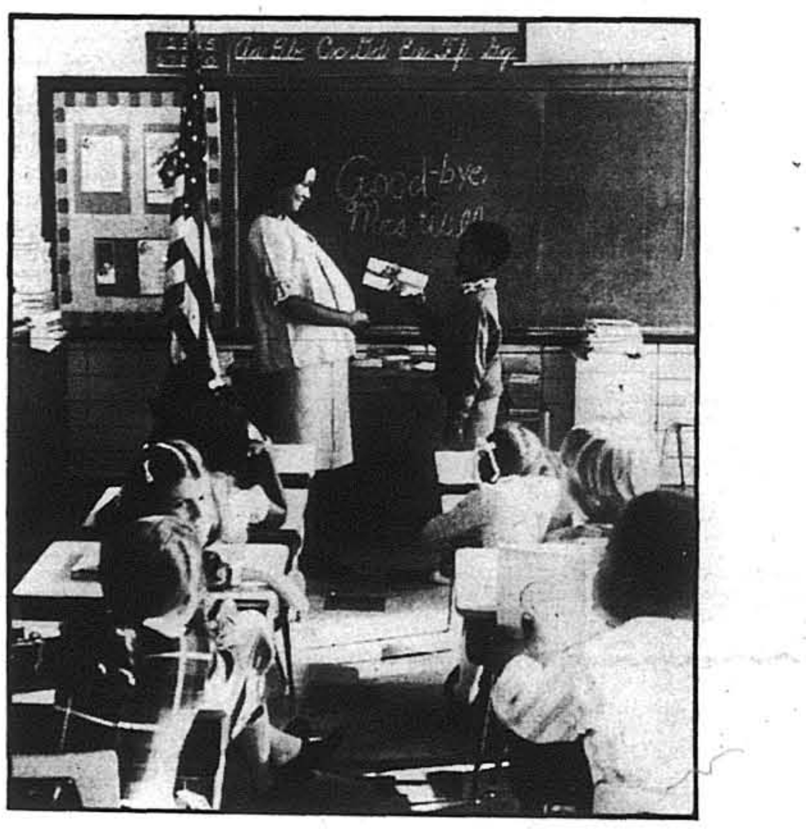
Кергонксон, Н. Й.
1 миля до Союзівки
4 КІМН. ДІМ
На цілий рік. Оливне огрівання, викінчена пивниця, піч і холодільня. Мусить продати для встановлення посілости. $20,000.
KATES REALTY
Kerhonkson, N.Y.
(914) 626-4141

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

SINKOWSKY
FUNERAL SERVICE
3585 East Tremont Avenue
BRONX, N.Y. 10465
Tel.: 863-2475
•
191 Avenue "A"
NEW YORK, N.Y. 10009
Tel.: 674-3630
Директор ЙОСИФ СЕНКОВСЬКИЙ
Завідує влаштуванням похоронів в каплицях, положених в кожнім районі міста. Похорони по мінімальних цінах.

Richard H. Burnadz
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
McNERNEY BURNADZ FUNERAL HOME
371 Lakeview Avenue
CLIFTON, N.J.
Phone (201) 772-1880
R. H. Burnadz —
J. J. McNerney
Funeral Directors
Chapels available through out the Metropolitan Area.

My knees shook and I stumbled over my words as I made the presentation.

How Boom Boom Willis got his name.

I scrawled on the blackboard as big as I could: "Good-bye, Mrs. Willis," taking care to dot all the i's. My best penmanship for my favorite teacher. Mrs. Willis was quitting to have a baby.

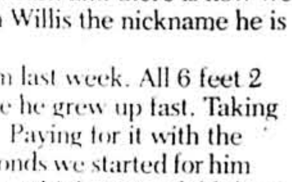
When I told my Dad we wanted to give the baby a present, he suggested a U.S. Savings Bond. Said it would be a lot better than any blanket we could buy. So we took up a collection for our Savings Bond baby.

My knees shook and I stumbled over my words as I made the presentation. I thought the Bond would make Mrs. Willis very happy, but she looked like she was going to cry any minute. She finally got control of herself, though.

Then Mrs. Willis let us all come up and listen to the baby's heartbeat through a stethoscope she'd brought. There it was: Boom . . . boom . . . boom. You never saw such a bunch of excited kids. And right then and there is how we gave poor Boom Boom Willis the nickname he is known by to this day.

Saw Boom Boom last week. All 6 feet 2 of him. Sure seems like he grew up fast. Taking off for college this fall. Paying for it with the collection of Savings Bonds we started for him when we were kids. Just think. Not only did we give him his nickname. We got him started on an education, too. It's enough to make you proud!

U.S. Savings Bonds are safe, steady and dependable. And they grow right along with you. There's no better way to get a good start on the future. Buy Bonds.

Take stock in America.

Paid by Ukrainian National Association, Inc. and "Svoboda" Ukrainian Daily

Телеф. (201) 372-0468

ROSE-HILL MONUMENTS'
184 UNION AVENUE IRVINGTON, N.J. 07111
S. ZELINSKY — ПИЛИП ЧУЙ

ПЕРШЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО НАДГРОБНИКІВ. СТАВЛЯЄМО ПАМ'ЯТНИКИ НА ВСІХ ЦВИНТАРЯХ І НА СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУК, НЮ ДЖЕРЗІ.

Gran · Marble · Bronze

ТАРЗАН, Ч. 7935. Постріли

Чи чули ви, приятелі?... Звучало немов крик людини!...

Мені нагадувало крик дикої мавпи, Тарзане!

Це Нкіма!... З мотузком на шиї!
Грим! Грим!

Ти проклята тварино!... Не кусатимеш більш нікого!!